

ministerium, men blot at tilkendegive Ministeriet, at det er sat paa Proskriptionslisten. De Konservatives Dagsorden derimod stryger Ministeriet Neergaard og den højtærede Statsminister af Proskriptionslisten til Trods for 14 Dages vedholdende Henstillinger, Ønsker, Krav og Bønner. En øjeblikkelig Eksekution ønskes neppe fra noget Partis Side, selv de socialdemokratiske Ordføreres Anklagetaler manglede den Klang af Metal, det Blink af Staal, som er det usvigelige Tegn paa, at Skæbnens Time er inde. Den ærede socialdemokratiske Finanslovsordfører (L. Rasmussen) antydede, næsten alt for tydeligt, de Vanskeligheder, som kunde tænkes at indtræde, dersom Socialdemokratiet efter et Folketingsvalg skulde overtage Statsstyret i den foreliggende forvirrede, forviklede og urolige politiske Situation. Jeg tror, det ærede Medlems Paapegninger paa dette Punkt er fuldkommen berettigede, det vil neppe blive en smertefri Overgang for Socialdemokratiet at skulle gaa fra den frie, ubundne socialistiske Agitation over til den parlamentariske begrænsede, afmaalte Aktions Territorium. Og naar man fra socialdemokratiske Side allerede nu i Forvejen med Henblik paa en fremtidig problematisk politisk Situation udtaler sig om de eventuelle Vanskeligheder, der kan komme til at foreligge, tør jeg vistnok deri se et vægtigt Indicium for, at Lysten til at afløse Venstre er behersket for Tiden.

Skulde jeg imidlertid undervurdere Socialdemokraternes politiske Blodtørst, er jeg aldeles overbevist om, at jeg absolut ikke overvurderer de Konservatives politiske Aktionslyst. Det ærede Medlem Hr. Pürschels Dagsorden indeholder for den første Dels Vedkommende et svagt moralsk Opstød — efter 14 Dages vedholdende moralsk Kraftudfoldelse og Højspænding —, og sidste Del indeholder et fortrøstningsfuldt Haab om, at Venstres Regering under den af de Konservative lige til Landstingsmand Schovelins Tale i Gaar Aftes forkætrede Statsministers Ægide maa føre en national værdig Politik og en Politik, som paa en fra et konservativt Synspunkt fuldt betryggende Maade varetager Landets Erhvers Interesser.

I øvrigt har det ærede Medlem Hr. Pürschel i sin Finanslovsordførertale udtrykkelig fremhævet, at det var ham og hans meget magtpaaliggende end ikke at give det Skin af at ville benytte Landmandsbankaffæren politisk. Det lyder ganske mærkeligt efter den Kampagne, den konservative

Rigsdagsgruppe, det konservative Parti baade mundtligt og skriftligt nu i 3 Uger har ført paa Landmandsbankaffæren og den højtærede Statsministers Stilling dertil. Alt, hvad der var skrevet og sagt, har altsaa kun været af moralsk Natur, moralske Anfægtelser, det har ikke været af politisk Natur. Den politiske Side af det kvitterede det ærede Medlem Hr. Pürschel for i det første Punkt af sin Paastand paa Overgang til Dagsordenen. Jeg vil imidlertid gerne til Trods for, at det ærede Medlem Hr. Pürschel kvitterer 9. Juli-Erklæringen, et Øjeblik have Lov til at dvæle lidt ved den.

Der er nu fremkommet interessante Udtalelser saavel fra den højtærede Statsminister som fra det ærede Medlem Hr. Rode til Belysning af denne Erklæring. Jeg vil for mit Vedkommende gerne sige, at det staar mig fremdeles ikke klart — det er maaske min Fejl, men Statsministerens gentagne Udtalelser her gør det for mig endnu problematisk —, om Statsministeren nar betragtet 9. Juli-Ordningen som en definitiv, betryggende Ordning eller som en midlertidig Ordning til Forebyggelse af en pludselig Katastrophe. Dersom den højtærede Statsminister mente, at denne Ordning var endelig og betryggende, hvorfor i al Verden maatte den højtærede Statsministers Kolleger saa ikke faa at vide, hvordan Situationen laa? Naar den højtærede Statsminister er fuldt overbevist om, at der her er skabt en fuldt betryggende, endelig Ordning, er der ikke noget at hemmeligholde for Kollegerne. Og hvis den højtærede Statsminister mente, at Bankinspektøren, hans Embedsmand, havde forregnet sig, hvorfor benyttede Statsministeren saa ikke Lejligheden til at sætte denne udmærkede Embedsmand paa en mindre udsat og fremskudt Post? Hvorfor lod han ham forblive i den Stilling, naar han havde taget saa grundig fejl? Og endelig, hvis den højtærede Statsminister betragtede Ordningen som endelig den Gang, hvor i al Verden kan han saa, som den højtærede Statsminister har gjort i sin Forsvarstale i September, hævde, at det hele stod hen, ingen kunde danne sig en begrundet Mening, det hele beroede paa et Skøn, og det ene Vurderingsskøn kunde maaske være lige saa godt som det andet? Hvorledes kan det rimes sammen med, at man betragtede Ordningen som endelig? Og dersom den højtærede Statsminister ikke betragtede Ordningen som endelig, men som midlertidig, er det absolut utilbørligt, hvad der er foregaaet.